

Már megint a *Barney* megy a tévében. Utálok! Sőt, a *Yankee Doodle Dandy* dallamára komponált főcímdalt is utálok!

A tévébeli gyerekek boldogan futkároznak, vidáman ugrabugrálva, szökdécselve vetik magukat az óriási lila plüssdinó karjaiba. Mi viszont mind mozdulatlanul gubbasztunk a tolésszékekben vagy a földre terített matracokon. A többiekéhez hasonlóan az én kerekesszékre szíjazott testem is börtön, amelyből nincs szabadulás: hiába próbálok beszélni, nem megy, hiába mozdítanám a karom, nem sikerül.

Egy dologban mégis különbözöm tőlük: az én elmém elevenen vibrál, bukfacezve és cigánykerekezve igyekszik szétfeszíteni béklyóit, és ragyogó színpompát varázsol a környező szürkeségbe. Ezt azonban sajnos senki sem tudja, mert nem tudok megszólalni. Mind azt hiszik, üres kagylóhéj vagyok csupán. Így hát már kilenc éve, hogy minden áldott nap ide kényszerülök, a *Barney és barátai* vagy *Az Oroszlánkirály* elé. És amikor már azt hiszem, hogy ennél nem jöhet rosszabb, megjelennek a *teletubbyk*...

Huszonöt éves vagyok. A legelső múltbeli emlékképeim mégsem a gyermekkoromhoz kötődnek, hanem ahhoz a pillanathoz, amikor – az ismeretlenben való hosszas bolyongás után – visszatértem az életbe. Egyszerre mintha fények villantak volna

a sötétben. Az ágyam mellett jól kivehetően a tizenhatodik születésnapomról beszélgettek, és azt mérlegelték, megborotváljanak-e vagy sem. Borzasztóan megrémültem a hallottaktól, mert – bár semmiféle korábbi emlékképem nem volt – úgy rémlett, gyermek vagyok, a beszélgetés pedig egy a felnőttkor küszöbén álló személyről szólt. Majd szép lassan rájöttem, hogy bizony, rólam van szó, és hamarosan az is kiderült, hogy van egy édesanyám, egy édesapám, egy öcsém és egy húgom, akik minden este meglátogatnak.

Ismerik azt a filmbeli történetet, amelyben valaki meghal, és szellemként visszatér az emberek világába, de közben sejtelve sincs róla, hogy halott, és nem érti, hogy az emberek miért nem vesznek róla tudomást? Én ugyanis valahogy így éltem meg a tudatom tisztulását. Fogalmam sem volt róla, hogy a környezetemben lévők miért néznek át rajtam. Bárhogy igyekeztem szólni, kérni, könyörögni, kiáltani, visítani – mindhiába. Tiszta elmém haszontalan testem fogságába esett. Kezem, lábam hiába szerettem volna mozdítani, nem sikerült, hiába próbáltam beszélni, egyetlen hang sem jött ki a torkomon. Mozgásképtelenül, némán mozdulat és hang formájában sem tudtam jelezni, hogy tudatom visszatért. Láthatatlan maradtam hát – láthatatlan szellemfű...

Mivel állapotomat sehogyan sem tudtam felfedni, lassanként meg kellett alkudnom a helyzetemmel. Napjaimat a környező világ néma tanújaként, szomorú, monoton egymásutánban tengettem tovább. Tudatom visszatérése óta kilenc év telt el így. Ezt az időszakot az egyetlen rendelkezésemre álló eszköz

– elmém – segítségével éltem túl, úgy, hogy közben a kétségbeesés sötét bugyraitól a fantázia pszichedelikus vidékéig terjedő összes tartományt végigjártam.

Ilyen szánalmas módon vegetáltam tehát éveken át, amíg egy nap meg nem jelent Virna.

Ő volt az első és az egyetlen, aki megsejtette, hogy bensőmben aktív tudat rejtőzik, és rájött, sokkal többet értek, mint gondolják. Neki köszönhetem, hogy holnap ezt egy klinikai tesztvizsgálat keretében be is bizonyíthatom. A vizsgálatra egy különleges szakintézményben kerül sor, amely azon munkálkodik, hogy a beszédképtelenek is beszélhessenek, vagyis hogy a beszédkárosodottak – például a Down-szindrómában szenvedők, az autisták, az agytumoros vagy az agyvérzéses betegek – kommunikációját segítse.

Lehet, hogy a vizsgálat segítségével a kagylóban rekedt személyiség végre kiszabadulhat? El sem merem hinni. Olyan nehezen sikerült elfogadnom, hogy a testembe zárva élek, olyan hihetetlen gyötrelmek árán tudtam megküzdeni az elképzelhetlennel, hogy már a változás lehetőségének a gondolatától is félek. Ugyanakkor mégis jóleső reménnyel tölt el a tudat, hogy végre-valahára valaki esetleg rám talál és kiszabadít.